

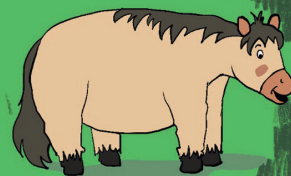
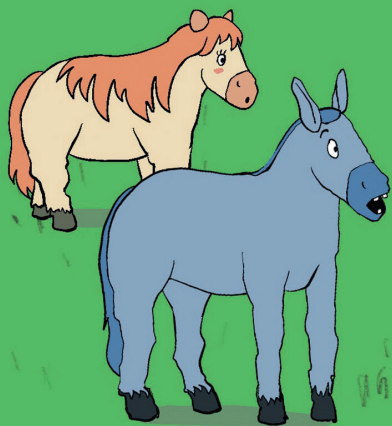
Proč mi lidi dali náhubek

Musím se vám k něčemu přiznat. Já strašně rád spásám travu. A na jaře, když je čerstvá, voňavá, křupavá... No to prostě miluju. Mňam, mňam, mňam. A ta doba je tu a já jsem jako omámený. Jsme na pastvě a Stázka na mě kouká, jak zeleň doslova luxuju. Pak do mě jemně drcne: „Gulivere, ty máš ale apetit. Pozor, aby ti nebylo špatně.“

Mlaskám a nemůžu přestat, tak s plnou hubou zamumlám: „Neboj, to se mně nemůže stát. Mám výborný trávení. Mňááám, jééje, to je ale taková dobrota. Vid', Stázko?“

„To ano, ale já myslím, že všeho má být s mírou,“ řekla tak nějak vážně, až jsem se zastyděl. Chvíli jsem na ni civěl a přestal s pasením. Jenže touha mě přemohla. Prostě jsem se neovládl, znovu se pustil do voňavé travičky a přitom jsem si v duchu zpíval furt dokola zpíval: „Travička zelená, to je moje potěšení...“

V noci se mi udělalo špatně, měl jsem nafouklé břicho, o kterém osel Pepa řekl, že je velké, jako kdybych měl v břiše mimino. On je vážně hloupý osel, pomyslel jsem si, ale to mi od bolavého břicha moc nepomohlo. Ale do rána jsem se docela uzdravil a už jsem zase měl chuť na travičku zelenou. Stázka si se mnou chtěla zaběhat, já ji nechtěl odmítnout, jenže jaksi jsem to nezvládl. Jak jsem ucítil tu krásnou zelenou vůni, byl jsem ztracen. Stázka si jen povzdechla a odběhla sama. Pepa nevěřícně hýkal a běžel za Stázkou. Ať jsi klidně běží, alespoň tu budu mít klid a zbyde na mě víc. Hladově jsem se vrhnul na spásání trávy. Jenže pak se to stalo. Přišel člověk a nasadil mi náhubek! To mě naprosto šokovalo. Snažil jsem se svému hroznému osudu vzepřít, ale nic jsem nezmohl. Naprosto otřesený jsem stál uprostřed výběhu, všude kolem mě samá dobrota a já mohl skrze mezírky v košíku prostrčit jen pár stébel, což bylo na můj apetit žalostně málo. Tohle ne! Prosím vás,

sundejte mi tu ohavnost! Slibuju, že se nebudu přejídat. Přísahám! Jen mi to sundejte! Prosím!

Člověk odešel. Stázka s Pepou přiběhli ve chvíli, kdy jsem se tu hroznou věc snažil sundat. Třel jsem hubou o plot jak smyslů zbavený.

„Gulivere, co se ti stalo?“ ptal se hloupě Pepa.

„No, co asi?“ vztekle jsem se po něm ohnal. Pak jsem si uvědomil, že je tu někde Stázka. Stála za mnou. Nechtěl jsem, aby mě takhle viděla, tak jsem běžel pryč. Stázka s Pepou se ale rozeběhli za mnou.

„Nechte mě být,“ křičel jsem a snažil se přidat. Jsem tlustý a pomalý. Teď mi to došlo. Člověk se na to nemohl dívat a měl o mně strach, abych z toho spásání ne onemocněl. Jenže tohle nechci. Ne, ne, ne! Znovu jsem se snažil náhubek sundat a bylo mi jedno, že dělám Stázce a Pepovi představení. Trochu se mi ulevilo, když mě člověk odvedl do stáje. Konečně mi tu věc z huby sundal. Snad jsem ani nechtěl vědět, co bude druhý den.

Bohužel, nemýlil jsem se. Než jsem se mohl vydat ven, tak mi člověk opět nasadil náhubek. Taková potupa. Stázka mě přestane mít ráda, Pepa se mi bude posmívat, nikdo se mnou nebude kamarádit. Se svěšenou hlavou jsem neochotně šel s náhubkem a přemýšlel, jestli najdu způsob, jak tu věc dostat dolů. A přiznávám, zatím jsem na to nepřišel. Ale jedno vím určitě. Pokud mi ho člověk přestane nasazovat, už se trávy ani nedotknu.

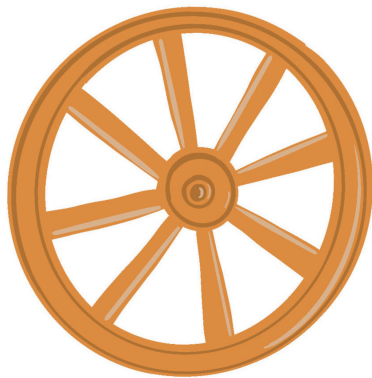
**Doktorka Zvěřinová
říká, že někteří
koně musí mít
na jaře náhubek**

Na jaře se všechno začíná zelenat a tráva roste rychle. Je přímo nacpaná živinami, hlavně cukry – glukany. Ty mohou u koní způsobit tzv. schvácení kopyt. Nejvíce náchylní jsou na to poníci, čím jsou menší, tím větší je riziko. Schvácením se myslí akutní zánět kopytní škáry, což je tkáň, která spojuje kopytní kost s kopytním pouzdrém. V závažných případech schvácení dojde až k odtržení kopytní kosti od rohového pouzdra a k rotaci nebo poklesu kopytní kosti v pouzdrě. Tento

proces je pro koně velmi bolestivý a je potřeba ho co nejrychleji řešit s veterinářem. Ještě lepší je ale problému předejít omezením pastvy na jarní travě. I když použijeme speciální náhubek, který omezí množství přijímané trávy, nemusí to být dostačující. Je dobré poníkovi ohradit menší výběh a ten i posekat. Na pastvinu jej pak můžeme vypustit, až tráva odkvete.

Pája a já aneb Jak jsem se naučil tahat sulku

Lidi řekli, že je čas, abych se taky něco naučil. A pak dodali, že se mi to bude líbit, že to budu dělat s dětmi. Děti jsem znal a měl je rád, tak jsem se docela těšil, i když mi bylo trochu líto, že budu mít míň času na své kamarády, hlavně na Stázku. Když jsem řekl svému kamarádovi Pepovi, co mě čeká, začal hýkat jako cvok. Když se konečně uklidnil, řekl, že je to hrůza, ať se připravím na „pěkné věci“. On by prý do toho nešel. Tomu jsem ale rozuměl. Pepa se v určitém ohledu choval dost neústupně. Ale pozor! To určitě neznamena, že je hloupý, to je bohužel častý omyl, že se o oslech smýšlí jako o nějakých tvrdohlavých tupých zvířatech. Přitom to je trochu jinak. Osel potřebuje jistotu. A tu mu má dát jeho člověk. Jenže ne vždy se to člověku daří, takže pak se osel chová... Abychom ho neurazili, řekněme neposlušně. Ale zpátky k tomu, co se stalo. Myslel jsem, že za mnou přijede velký člověk s malým člověkem. Jenže všechno se stalo jinak. Ráno mě naložili do té divné

malé stáje, která drncá. Prý se tomu říká přívěs. A v tom přívěsu mě odvezli pryč, což mě vyděsilo. Co když už nikdy neuvidím Pepu a Stázku? Proč mě vezou pryč? Cvičit přece můžu i doma! Aspoň by Stázka viděla, jak moc jsem šikovný. Tohle by mi dělat neměli!

Brzy jsem ale naštěstí zjistil, že se ničeho ani nikoho bát nemusím. Zaslechl jsem, že jsem tu jen na návštěvě, a potkal jsem na svém výcviku malého člověka, kterého jsem si oblíbil. Jmenoval se Pája a byl na mne moc hodný. Nejdřív jsme se chvíli oťukávali, to je jasný. Přinesl mi mrkvičku, čistil mi srst, mluvil na mě. Jako kdyby mě přemlouval, abych se s ním začal kamarádit. No ale jsem osobnost a hned tak s někým se nekamarádím. Naznačoval jsem mu, že to se mnou nebude mít hned tak jednoduchý. Druhý den za mnou přišel i s velkým člověkem. Ten mu říkal, co přesně se mnou má dělat. Pája se chtěl nejdřív svézt, tak jsem mu to dovolil. Docela mě to bavilo. Jupí, jedeméé, chtělo se mi volat.

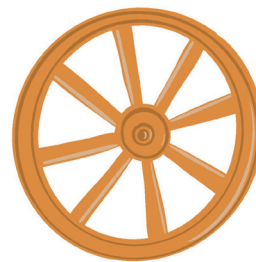

Den se vydařil. Škoda, že ten další se mu už nepodobal. Pája mne vytáhl ze stáje a postavil k divnému vozíku.

„To je sulka, vozík, který budeš tahat,“ snažil se mi vysvětlit, ale já o tom nechtěl vůbec nic slyšet. Pája ale neměl v úmyslu se vzdát. Asi desetkrát mi zkoušel dát ten podivnej postroj, ale já jsem si řekl, že do tohohle prostě nejdu. Pája to vzdal. Sedl si na zem a koukal na mě. Skoro mě mrzelo. Jenže já už toho měl dost. Chtěl jsem domů. Za Pepou, za Stázkou, za svým stádem. Pája naštěstí brzy pochopil, že už se mnou alespoň prozatím nic nesvede.

Druhý den se to celé opakovalo. Pája se obrnil trpělivostí, přinesl mi mrkvičku, hezky mě hladil a povídal mi. Hlavně o té sulce. Pak mne k ní dovedl a řekl: „Tak co, Gulivere, zkusíme to?“ Chvíli jsem dělal, že neslyším. Kluk na mě koukal a čekal. Dobře, řekl jsem si, vyzkouším ten postroj a uvidíme. Pája mne povzbuzoval, říkal, že se mi to bude líbit. Pořád jsem mu moc nevěřil. Ale

nakonec jsem se nechal zapřáhnout. Nevím ani jak, ale najednou jsem tahal sulku. Ze začátku to nebylo úplně dokonalé, ale Pája je opravdu šikovný a trpělivý. Brzy jsme si vyjeli na projížďku. Škoda, že mě neviděla Stázka. Už se těším, až se vrátím domů, a všem tam ukážu, co jsem se nového naučil.

Podle doktorky
Zvěřinové
je Guliver silný
a učenlivý

Shetladský pony je vytrvalý a odolný poník, který kdysi pro svoji sílu a zároveň malý vzrůst sloužil v dolech s úzkými štolami. Tam se používal k tahu lehčích vozíků s rašelinou. Dodnes ho jeho majitelé využívají například v zahradách a na vinicích. V současnosti je ale především výborným jezdeckým ponem pro děti, uplatnění najde v zápřeži či drezuře.